

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. Ловеч, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, I СЪСТАВ, в публично заседание на пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА ВЪЛЧЕВА

Членове: ПОЛЯ ДАНКОВА
ПЛАМЕН ПЕНОВ

при участието на секретаря ЕЛЕНА ПЕНЧЕВА
като разгледа докладваното от МИЛЕНА ВЪЛЧЕВА Въззивно гражданско дело № 20234300500604 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид:

Производство по чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 371/16.08.2023 г., постановено по гр.д. № 174/2022 г., Районен съд - Ловеч е отхвърлил като неоснователен и недоказан предявения от П. И. П., ЕГН *****, с адрес: ***, чрез пълномощника и съдебен адресат: адв. С. Т., АК – Ловеч, *** против Държавен фонд „Земеделие“ – гр. София, бул. „Цар Борис III“ № 136, Д. И. И., ЕГН ***** и И. П. И., ЕГН *****, двамата с адрес: ***, отрицателен установителен иск с правно основание чл. 440, ал. 1 от ГПК – с искане да се признае за установено, че ½ ид. част от ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 43952.513.1745 по КККР на гр. Ловеч, одобрени със Заповед № РД-18-10/17.04.2007 г. на изп. директор на АГКК, последното изменение на КККР, засягащо поземления имот от 20.09.2021 г., с адрес: ***, с площ от 323 кв.м, трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване до 10 м, предишен идентификатор: няма, номер по предходен план: 5011745, при съседи на поземления имот: № 43952.513.1746, № 43952.513.2908, № 43952.513.9549, ведно със САМОСТОЯТЕЛЕН ОБЕКТ в сграда с

идентификатор № 43952.513.1745.1.1, като обекта се намира на първи етаж в сграда с идентификатор № 43952.513.1745.1, предназначение: жилищна сграда, многофамилна, разположена в ПИ № 43952.513.1745, предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент, брой нива на обекта – 1, с посочена площ в документа: 99.18 кв.м, прилежащи части: северозападна маза и съответните идеални части от общите части на сградата, ниво – първо, съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: няма, под обекта: няма, над обекта: 43952.513.1745.1.2 и СГРАДА с идентификатор № 43952.513.1745.2, разположена в ПИ № 43952.513.1745, застроена площ от 14 кв.м., брой етажи – един, предназначение: хангар, депо, гараж, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма, срещу които е насочено принудителното изпълнение, не принадлежат на Д. И. И. от с. Б., общ. Ловеч и И. П. И. от с. Б., общ. Ловеч. С решението П. И. П., ЕГН ***** е осъден да заплати на ДФ „Земеделие“ разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв.

Срещу решението е подадена въззивна жалба вх. № 8837/25.09.2023 г. от П. И. П., ЕГН *****. Счита, че искът е безспорно доказан със събраните по делото доказателства - писмени и гласни. Излага, че по делото са разпитани двама свидетели, от чиито непротиворечиви показания се установява, че редовно са го посещавали в процесния имот и никой до сега не е оспорвал владението му върху имота, който е придобил по реда на десетгодишната придобивна давност. Сочи, че през 2011 г. срещу Д. И. при ДСИ - РС Ловеч е образувано изпълнително дело № 277 с вискател ДФ „Земеделие“ чрез ТД на НАП Ловеч, в чиято полза е учредена законна ипотека върху процесния имот и са извършвани изпълнителни действия, вкл. обявяване на имота на публична продажба. Изтъква, че към настоящия момент имотът не е продаден по реда на съдебното изпълнение, но принудителните действия не са прекратени. Счита, че ипотеката няма действие спрямо придобитите от него права, а ДФ „Земеделие“/НАП следва да насочат финансовите си претенции и да изпълняват спрямо длъжника, който няма права спрямо процесния имот.

Моли съда да отмени като неправилно решение № 371/16.08.2023 г., постановено по гр.д. № 174/2022 г. на Районен съд - Ловеч и да реши спора по същество, като уважи предявения иск. Претендира направените съдебно-деловодни разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от изпълнителният директор на ДФ „Земеделие“ - гр. София, чрез пълномощника гл.юрисконсулт Л. Х., в който оспорва жалбата. Излага, че постановеното съдебно решение е правилно, валидно, законосъобразно и мотивирано. Споделя извода на Районен съд – Ловеч, че ищецът не е доказал качеството си на владеец по смисъла на чл. 68, ал.1 от ЗС, а само на държател по смисъла на чл. 68, ал. 2 от ЗС и не може се приеме, че е придобил правото на собственост на оригинално основание, като излага подробни съображения в тази насока. Моли съда да остави без уважение подадената въззивна жалба и потвърди първоинстанционното решение. Претендира направените разноски за юрисконсултско възнаграждение във въззивната инстанция.

В съдебно заседание въззивникът редовно призован не се явява.

Въззиваемите Д. И. И. е И. П. И. редовно призовани за съдебните заседания не се явяват и не са изразяват становище.

Въззиваемият ДФ „Земеделие“ чрез процесуалния представител главен юрисконсулт Л. Х. оспорва въззивната жалба, поддържа подадения отговор и моли съда да постанови решение, с което потвърди решението на Районен съд – Ловеч.

Трето лице помагач НАП – София редовно призовано за съдебните заседания не изпраща представител и не взема отношение по жалбата.

Ловешкият окръжен съд, след като провери обжалваното решение съобразно правомощията си по чл. 269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства и обсъди възраженията и доводите на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част, както и спазване на императивните норми на материалния закон /т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС/.

Обжалваното решение на РС Ловеч е валидно и допустимо. Във въззивната жалба не се съдържат оплаквания за нищожност на обжалвания съдебен акт или за неговата процесуална недопустимост. Възраженията, които са изложени, касаят единствено неговата правилност.

Жалбата е подадена от процесуално легитимирана страна срещу подлежащ на съдебен контрол акт в срока по чл. 259 от ГПК, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Производството по гр.д. № 174/2022 г. по описа на РС – Ловеч е образувано по постъпила искова молба от П. И. П. против ДФ “Земеделие“, Д. И. И. и И. П. И. с пр.основание чл.440, ал.1 ГПК. В нея излага, че от 2011 г. реално живее в гр. *** на първия етаж от двуетажната къща, която се намира в имота, като ползва двора и гаража. Изтъква, че за тези имоти, които вторият ответник Д. И. е придобила през 2004 г. при условията на семейна имуществена общност с третия ответник И. И. чрез покупко-продажба, се извършват действия на принудително изпълнение по изп.дело № 277/2011г. по описа на ДСИ – РС – Ловеч с взискател ДФ „Земеделие“ чрез ТД на НАП – Ловеч, вкл. обявяване на имота на публична продан. Ищецът твърди, че е придобил половината от дворното място, първия етаж от къщата и гаража по давност, тъй като ги владее с намерението, че тези имоти са негови и никое друго лице не препятства владението му върху тях. Направено е искане съдът да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответниците, че ½ ид.част от ПИ с идентификатор 43952.513.1745 по КККР на гр.Ловеч, ведно със самостоятелен обект в сграда с идентификатор № 43952.513.1745.1.1 и сграда с идентификатор № 43952.513.1745.2, не принадлежат на Д. И. И. и И. П. И..

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил отговор от ответника ДФ „Земеделие“, в който оспорва предявения иск като недопустим и неоснователен. Изтъква, че по образуваното изп.дело № 277/2011 г. по описа на СИС при РС - Ловеч е наложена възбрана върху процесния имот за обезпечение на вземането на ДФ „Земеделие“, който е и предмет на договорна ипотека, учредена в негова полза и служеща за обезпечаване вземането му. Твърди, че в жалбите срещу действията на съдебния изпълнител длъжниците не са твърдели, че спорният имот се владее от друг към датата на налагане на възбраната на 09.05.2011 г., както и при извършване на описа. Излага подробни доводи в подкрепа на становището, че за ищеца липсва правен интерес от предявяване на отрицателния установителен иск по чл.440 от ГПК, тъй като върху имота има вписана възбрана преди придобиването му от третото лице и кредиторът има право да се удовлетвори от цената му, независимо че вече не принадлежи на длъжника.

Ответниците Д. И. И. и И. П. И. не са депозирали писмен отговор по делото.

По делото е представено удостоверение за сключен граждански брак № 005749 на ОНС – Ловеч, от което се установява, че ответниците Д. И. И. и И. П. И. са сключили граждански брак на 30.05.1993 г.

С нот.акт за покупко-продажба на недвижим имот № 17, том IV, рег.№ 2674, дело №388 от 2004 г. на нотариус с рег.№ 139 на Н. Х., ответницата Д. И. И. е придобила процесния недвижим имот в режим на съпругеска имуществена общност. Същият е описан в нотариалния акт като: ½ ид.част от УПИ в ***, целият с площ от 375.90 кв.м, а измерен графично 317 кв.м, съответстващ на парцел XII, пл.№ 1745, в кв. 156 по действащия план на гр. Ловеч, при граници: ***, парцел XIII, парцел VIII, заедно и реално с приземен етаж със застроена площ от 99.18 кв.м, представляващ самостоятелно жилище от масивна жилищна сграда, състоящо се от: вход, антре, две стаи, кухня с бокс, сервизни помещения и северозападната маза, заедно със съответните идеални части от общите части на сградата и реално гараж със застроена площ от 16.80 кв.м. при описани граници и съседи. Между страните не се спори, че този имот е идентичен с описания в исковата молба съгласно одобрената със Заповед № РД-18-10/17.04.2007 г. на изп.директор на АГКК кадастрална карта и кадастрални регистри на гр.Ловеч.

Впоследствие върху процесния недвижим имот е била учредена договорна ипотека в полза на ответника по делото ДФ „Земеделие“ с нот. акт № 164, том VII, рег. № 7677, дело № 842/2006 г. от 08.09.2006 г. на нотариус Н. Х., вписана в Служба по вписванията с вх. рег. № 6853, акт № 76, том II, дело № 41812/2006 г. на 08.09.2006 г. за обезпечаване на вземанията на кредитора ДФ „Земеделие“ против кредитополучателя Д. И. И. и И. П. И. като ипотекарен длъжник по договор за кредит и субсидия в лева № 184-ПКТН от 08.09.2006 г.

От приложеното изп.дело № 277/2011 г. по описа на СИС при РС – Ловеч се установява, че същото е образувано въз основа на издаден на 02.06.2010 г. по ч.гр.дело № 952/2010 г. по описа на РС – Ловеч изп.лист в полза на ДФ „Земеделие“ против длъжника Д. И. И. за сумата в размер на 32 936.00 лв. главница, 994.00 лв. лихва за забава и разноски 1467.90 лв. разноски. На основание чл.27, ал.2 от ЗПЗП като взискател е конституиран

НАП, която е процесуален субституент на ДФ"Земеделие" в изпълнителния процес.

За обезпечаване на вземането по горепосоченото изп.дело по искане на взыскателя е наложена възбраната върху имота, вписана под № 72 от 09.05.2011 г., том 1, парт.книга № 1742, вх.№ 2868, което се установява от представената на Служба по вписвания – Ловеч молба от 09.05.2011 г.

С молба вх.№ 3070/02.08.2013 г. от взыскателя НАП е направено искане да се извърши опис, оценка и публична продажба на процесния имот с оглед събиране на вземането, което към 30.07.2013 г. възлиза на 42 839.02 лв.

По молба на ДФ"Земеделие" вх.№ 5419/18.08.2016 г. Договорната ипотека е подновена на 18.08.2016 г. с вх. Рег.№ 5412/2016 г., том I, акт 288 по описа на СВп – Ловеч.

От приложения по изп.дело № 277/2011 г. Протокол за опис на недвижими имущества от 15.01.2014 г. /л.148/ се установява, че достъп до процесния имот е осигурен от ищеца П. И. П. – свекър на длъжника Д. И. И. и баща на ипотекарния длъжник И. П. И.. В протокола изрично е отбелязано, че по време на налагане на възбраната имотът е бил във владение на длъжника, а за управител на имота се е подписал П. П..

По искане на взыскателя в хода на изпълнителното производство са била насрочвани няколко публични продажби, които са обявени за нестана. Последната е насрочена от 09.05.2022 г. до 09.06.2022 г., но с Определение № 469/26.05.2022 г., постановено по настоящото дело в производство по реда на чл.389 ГПК, ЛРС е спрял изпълнението по изп.дело № 277/2011 г. на ДСИ.

От показанията на св. С. П. С., която познава ищеца повече от 10-15 години се установява, че същият живее на ***. Излага, че с П. П. станали приятели покрай изборите и го е посещавала само на този адрес. Твърди, че той живее на първия етаж от двуетажната къща, като ползва двора и гаража. Не знае да е имал проблеми със собствеността и някой да му е спорил. Разпитаният по искане на ищеца св.П. М. посочва, че го познава от 10 години, тъй като е приятел на внучката му. Той също твърди, че П. П. живее в ***. Излага, че ищецът ползва първия етаж на двуетажната къща, двора и гаража. Споделя, че откакто го познава, той живее на този адрес и почти всяка събота и неделя, когато си идват от С. с внучката му, го посещават там. Заявява, че не е бил свидетел някой да е спорил за собствеността и не е чувал такова нещо.

При така заявените в исковата молба фактически твърдения и формулиран петитум, правилно районният съд е определил правната квалификация на предявения отрицателен установителен иск по чл.440 ГПК. Съгласно разпоредбата на [чл. 440, ал. 1 от ГПК](#), всяко трето лице, чието право е засегнато от изпълнението, може да предяви иск, за да установи, че имуществото, върху което е насочено изпълнението за парично вземане, не принадлежи на длъжника. Съдебният състав споделя извода на ЛРС, че за ищеца, а в настоящето производство въззивник, е налице правен интерес от предявяването му, който произтича от изричната разпоредба в закона и задължителните указания на ВКС, дадени в ТР № 3/10.07.2017 г. по т. д. № 3/2015 г. на ОСГТК на ВКС. В мотивите на същото е прието, че искът е допустим и е налице правен интерес за предявяването му, когато по започнало принудително изпълнение за парично задължение на длъжника са предприети изпълнителни действия върху дадена вещ, които засягат права на третото лице и то отрича правата на длъжника върху вещта, предмет на изпълнението. Според цитираното тълкувателно решение, искът по [чл. 440, ал. 1 от ГПК](#) е допустим и в случаите, когато третото лице се намира във владение на вещта, върху която е насочено принудително изпълнение и може да упражни правото си на обжалване по [чл. 435, ал. 4 от ГПК](#), с изключение на случаите, когато това право е упражнено и жалбата е уважена. В настоящия казус липсват доказателства за упражнено право на жалба от ищеца, а от ангажираните гласни доказателства се установява фактът на упражняване на фактическата власт от него върху процесния имот. На следващо място по делото не е спорно, че настоящият иск е предявен при условията на висящ изпълнителен процес за събиране на парично вземане срещу ответниците Д. И. И. и И. П. И., взыскател по който е ответникът ДФ “Земеделие“. От районният съд е отчетено, че правата на въззивника-ищец не са предмет на иска, а само обосновават правния интерес от воденето му, като на изследване в производството подлежат правата на собственост на длъжника. В случай, че същите бъдат отречени, правната последица е преустановяване на принудителното изпълнение срещу спорния имот. Поради изложените съображения въззивният състав приема, че за ищеца е налице правен интерес от воденето на иска за собственост по [чл. 440, ал. 1 ГПК](#) и същият е процесуално допустим.

Въззивната инстанция счита за неоснователни наведените от

въззивника оплаквания за неправилност на обжалваното решение и споделя направения от първоинстанционния съд извод, че от събраните по делото писмени и гласни доказателства не може да се приеме, че П. П. е придобил процесния имот по давност при условията на [чл. 79, ал. 1 от ЗС](#) след 2011 г. Съгласно разпоредбата на [чл. 79, ал. 1 от ЗС](#), правото на собственост върху недвижим имот се придобива с непрекъснато владение в продължение на 10 години. Следователно, за да се признае на едно физическо лице правото на изключителна собственост по отношение на конкретен недвижим имот е необходимо претендиращият неособственик да е упражнявал в период не по-малък от 10 години фактическа власт върху този имот /corpus/, без противопоставяне от страна на титуляра на правото на собственост, както и да е демонстрирал по отношение на невладеещия собственик на имота поведение, което сочи, че упражнява собственически правомощия единствено и само за себе си /animus/. Двата признака трябва да съществуват едновременно, за да е налице владение.

В непротиворечивата си практика на ВС и ВКС приемат, че владението е упражняване на фактическа власт върху вещ, която владелецът държи лично или чрез друго като своя, а държането е упражняване на фактическа власт върху вещ, която лицето не държи като своя. Владението по [чл. 68 ЗС, ал. 1](#) се характеризира с два основни признака: обективен - упражняване на фактическа власт върху вещта и субективен - намерението да се държи вещта като своя. При държането фактическата власт се упражнява за друг и държателят няма намерение да свои вещта. Според разпоредбата на [чл. 69 ЗС](#) се предполага, че владелецът държи вещта като своя, докато не се докаже, че я държи за друго. Това е оборима законна презумпция, при която доказателствената тежест се размества и страната, която я оспорва, трябва да я обори.

В конкретния казус въззивникът - ищец твърди, че от 2011 г. живее в процесния имот, като ползва първия етаж на жилищната сграда, гаража и дворното място, респ. считано от този момент е владял имота като свой, никой не му е оспорвал собствеността и в негова полза е изтекъл 10 - годишният давностен срок. След съвкупна преценка на събраните доказателства по делото, настоящият състав намира за недоказани наведените във въззивната жалба доводи, че от събраните по делото непротиворечиви

показания на двамата свидетели е установено, че е владял имота повече от 10 години и е станал негов собственик по реда на придобивна давност, като отрича правата на длъжниците в изпълнителното производство. За да е годно владението да породи правните последици на придобивната давност, е необходимо същото да е постоянно, непрекъснато, несъмнено, спокойно и явно. Настоящата инстанция също счита, че въззивникът е установил фактическа власт върху имота от 2011 г. като държане и не са ангажирани доказателства за промяна в намерението да превърне държането във владение в негова полза чрез действия, които недвусмислено да отричат правата на досегашните собственици, което следва от изискването владението да не е установено по скрит начин. В хипотезата, в която държател на недвижим имот промени намерението си и завладее същия, тази промяна в намерението му трябва да е била демонстрирана спрямо собственика по документи по несъмнен начин, т. е. владението да се осъществява явно върху имота така, че всяко лице да може да го възприеме.

Съгласно приетото в ТР № 4/17.12.2012 г. на ВКС по т. д. № 4/2012 г., ОСГК, обективният елемент на владението – упражняването на фактическа власт, съвпада с този при държането, поради което следва да се разгледа и субективният елемент – намерението за своене. От събраните по делото гласни доказателства може да се направи извод, че въззивникът е упражнявал фактическа власт върху процесния имот от 2011 г., но не и че е демонстрирал намерение за своене на същия. Независимо че е живеел в имота, той не е бил владеец, тъй като липсват доказателства от негова страна да са извършени действия, които да отричат владението на собствениците на имота. От показанията на свидетелите С. С. и П. М. е установено, че въззивникът не е имал спорове относно процесния имот с втория и третия ответник по делото, поради което манифестираното от него поведение е такова на държател и презумпцията на [чл. 69 от ЗС](#) е оборена. В подкрепа на този извод е и отразеното в Протокола за опис на имота от 15.01.2014 г. по изп.дело № 277/2011 г. на СИС при ЛРС, в който изрично е отбелязано, че достъп до имота е осигурил П. П., но по време на налагане на възбраната същият е бил във владение на длъжника.

Упражняването от ищеца фактическо владение върху имота под формата на безвъзмездно ползване в периода от 2011 г. без противопоставянето на действителните собственици Д. И. и И. И. не може да

обоснове извод, че е придобил собствеността върху същия на основание чл.79, ал.1 от ЗС. Възражения за придобиване на имота на основание давностно владение не се съдържат и в приложеното изп.дело № 277/2011 г. на СИС при подаване на жалби срещу действията на съдебния изпълнител от длъжниците, както и твърдения за упражнено от ищеца право по чл.435, ал.4 ГПК. В тази връзка следва да се отбележи, че изтичането на срока на придобиваната давност не води автоматично до възникване право на собственост в полза на владелеца на недвижим имот, тъй като тя не се прилага служебно. Необходимо е позоваването от владелеца на изтичането й чрез предявяване на иск за собственост, възражение срещу предявен такъв иск или чрез снабдяването с нотариален акт за собственост, издаден по обстоятелствена проверка на основание давностно владение.

Съобразен със събраните по делото доказателства и задължителна съдебна практика е изводът на районния съд, че с вписване на възбраната върху процесния имот на 09.05.2011 г., непротивопоставими на вискателя и присъединените кредитори са претенциите на трети лица към този имот, които не са се позовали на придобивна давност. В ТР № 4/2012 г. на ОСГК на ВКС е прието, че позоваването на давността не е елемент от фактическия състав на придобивната давност, но владелецът едва след позоваване на изтекла в негова полза давност би могъл да противопостави твърдяните си права върху имота спрямо трети добросъвестни лица, тъй като меродавни за тях са вписаните по партидата на имота обстоятелства и собственик на същия. На тях са непротивопоставими и претенциите на трети лица към възбранения имот, ако исковите молби, с които тези претенции са заявени пред съд, подлежат на вписване, но не са вписани преди вписване на възбраната. По делото е безспорно установено, че към момента на налагане на възбраната като собственик на имота съобразно вписания в Службата по вписванията нотариален акт и нотариален акт за учредяване на ипотека върху този имот се легитимира ответника Д. И. – длъжник по изпълнителното дело, придобила същия в режим на съпругеска имуществена общност с ответника И. И.. Настоящата искова молба, с която въззникът-ищец заявява права по отношение на процесния имот, е вписана в СВ с вх. № 660 от 08.02.2022 г., том I, № 24, партидна книга № 371. Следователно възбраната е породила действие, тъй като към момента на извършване на описа на имота негови собственици са били длъжниците по изпълнителното дело.

На следващо място по отношение на въззивника не са налице и права, които да изключват тези на ипотекарния кредитор ДФ „Земеделие“, тъй като имотът е ипотekiран в полза на фонда на 08.09.2006 г., а ипотеката е подновена на 18.08.2016 г. Неоснователни са изложените в жалбата доводи, че ипотеката няма действие спрямо придобитите от въззивника - ищец права върху процесния имот. Правата на ипотекарния кредитор са противопоставими на ищеца П. П., който не е обективирал волеизявление да придобие вещни права при наличието на вече учредена вещна тежест – ипотeka. Решаващите правни мотиви на районния съд съответстват на установената съдебна практика, че на основание [чл. 173, ал. 1 ЗЗД](#) кредиторът, обезпечен с ипотeka, може да се удовлетвори от цената на ипотекирания имот в чиято и собственост да се намира той, като ипотечното право е противопоставимо на всеки следващ приобретател на имота, независимо дали го е придобил на деривативно или на оригинално основание. Ипотеката следва правото на собственост и евентуалното придобиване на имота чрез давностно владение, което в случая не е доказано, не я погасява. На следващо място по отношение на въззивника не са налице и права, които да изключват тези на ипотекарния кредитор ДФ „Земеделие“, тъй като имотът е ипотekiран в полза на фонда на 08.09.2006 г., а ипотеката е подновена на 18.08.2016 г. Правата на ипотекарния кредитор са противопоставими на ищеца П. П., който не е обективирал волеизявление да придобие вещни права при наличието на вече учредена вещна тежест – ипотeka. Изложените съображения водят до извод, че предявеният от П. И. П. отрицателен установителен иск с правно основание [чл. 440, ал. 1 ГПК](#) е неоснователен.

Поради съвпадането на изводите на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд следва, че обжалваното решение на ЛРС следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

При този изход на спора и на основание [чл. 78, ал. 3 вр.чл.78, ал.8 ГПК](#), въззивникът следва да заплати на въззиваемия ДФ “Земеделие“ направените разноски по делото за настоящата инстанция в размер на сумата 150.00 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното, Ловешкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно решение № 371/16.08.2023 г., постановено по гр.д. № 174/2022 г. по описа на Районен съд – Ловеч.

ОСЪЖДА П. И. П., ЕГН *****, с адрес: *** на основание чл.78, ал.3 вр.чл.78, ал.8 ГПК, да заплати на Държавен фонд „Земеделие“ – гр. София направените по делото разноси за настоящето производство в размер на сумата 150.00 лв. /сто и петдесет лева/ юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчване на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____